

hvad et Blad, der staar Socialdemokratiet yderst fjernt, har skrevet om dette Spørgsmaal: „Afgørelsen“ — den Afgørelse, jeg har nævnt — „maa meget beklages, ikke alene af Hensyn til den haardt ramte Enke, men ogsaa af Hensyn til Fremtiden. Der er nemlig her rokket ved den Tillid, som gerne skulde være al Folkeforsikrings Grundpille, Tilliden til, at naar man er forsikret, har man Ret til Erstatning, og Tilliden til, at naar der opstaar Tvivlstilfælde, maa Spørgsmaalet afgøres til Fordel for den svageste Part, den Part, der daarligst kan taale et Tab, den Part, til hvis Gavn Loven er gennemført“. Jeg kan ganske slutte mig til den Opfattelse, og jeg vil haabe, at det maa blive ud fra den Forudsætning, de administrative Afgørelser i den Slags Sager finder Sted.

Maa jeg med Hensyn til det andet Hovedformaal, jeg havde med at fremdrage denne Sag, nemlig det at komme den fattige Enke til Hjælp, som havde mistet den hende af Arbejderforsikrings-Raadet tildelte Erstatning, sige, at jeg gerne vil appellere til det rige Selskab i det Haab, at det pr. Honnør vilde give hende en Understøttelse. Ministeren mener, at jeg ved at fremdrage Sagen her har skadet den. Jeg tror, at hvis der er sket nogen Skade her, er den sket derved, at Ministeren straks erklærede, at Selskabet, hvis Navn jeg ikke nævnte, men hvis Navn Ministeren har nævnt senere under Debatten, kunde være pikeret over, at jeg havde fremdraget den her. Det er der saa vist ingen Grund til. I sin sidste Udtalelse erklærede den højtærede Indenrigsminister, at han af al Magt vilde bistaa mig med at søge at faa den Udgang af Sagen, at Selskabet gik ind paa at hjælpe Enken. Det takker jeg Indenrigsministeren for. Jeg haaber, at det skal lykkes at skaffe hende en saadan Hjælp. Og saa haaber jeg, at denne Sag maa kunne faa sin Betydning i Henseende til fremtidige Afgørelser.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Brochmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Brochmann: Aldersrentelovens faste Takst er 98 Ø. om Dagen for en fattig gammel Kvinde paa Landet. For disse 98 Ø. kan hun efter mit Skøn ikke leve. Den højtærede Indenrigsminister sagde i Dag, at Aldersrentelovens Understøttelser maatte betragtes som Hjælp til Selvhjælp. Jeg vil i den Anledning spørge: Naar vedkommende intet ejer og heller intet kan tjene, skal denne Aldersrentenyder saa enten sulte eller søge Fattighjælp? Jeg vilde sætte

Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister af Hensyn til de mange, der venter, vil give et klart Svar. Jeg vil endvidere henlede Opmærksomheden paa det ærede Medlem Hr. Bordings Oplysning i Mødet den 25. Oktober om, at en Landmand har Ret til for en Tjenestekarl at fradrage 600 Kr. i sin Skatteansættelse — og at han gør det. Hvorledes kan saa den samme Landmand mene, at en Aldersrente paa 360 Kroner om Aaret er tilstrækkelig til et andet Menneskes hele Livsophold? Muligvis vil et Medlem af Partiet Venstre give et Svar herpaa.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Bjerring har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerring: Jeg kunde ønske at fremsætte nogle Bemærkninger overfor den højtærede Trafikminister, men efter den Redegørelse, der er givet af det ærede Medlem Hr. Rode, en Redegørelse, der hviler paa Kendsgerninger, dels hentede fra Statsbanernes Driftsberetninger og dels fra Statistiske Efterretninger, kan jeg fatte mig ganske kort. Men jeg ønsker at imødegaa den Paastand, som den højtærede Minister er fremkommet med, om, at 8 Timers Arbejdsdagen ved Statsbanerne har foranlediget Ansættelse af 7 000—8 000 Mand. Jeg vil meget stærkt benægte dette, dette Tal hviler ikke i mindste Maade paa Kendsgerninger, og jeg vil ogsaa hævde, at Administrationen sikkert ikke vil sige god for disse Tal, for de har intet med Virkeligheden at gøre. Jeg kunde ønske, at den højtærede Trafikminister vilde afæske de paagældende Administrationer en Erklæring i saa Henseende, for jeg er ganske sikker paa, at den ikke vil komme til at gaa stik imod de foreliggende Kendsgerninger. Som jeg har paavist, skyldes Forøgelsen ogsaa Indførelsen af den ugentlige Fridag, og ikke mindst Overtagelsen af de sønderjydske Baner og Aabningen af andre Baner. Saa det er ganske fejlagtigt, naar den højtærede Minister vil give det Udseende af, at det er 8 Timers Arbejdsdagen, der er Skyld i dette. Hvad angaar Afskedigelsen af de henved 5 000 Mand, som den højtærede Minister omtalte i Formiddags, da drejer det sig her om det løst ansatte Personale. Jeg kunde ogsaa nævne Fabrikker, hvor der for et Par Aar siden var beskæftiget 1 000 Mand, men nu kun er beskæftiget 100, takket være den Industri- og Erhvervs-politik, som den højtærede Regering har ført. Det har ikke været nogen Velgering for Samfundet. Naar Besparelsen har kunnet